Futva, kerékpározva építenek lelki közösséget

Városunk is egyik állomása volt a Mariazelltől Csíksomlyóig vezető kerékpáros, futós zarándoklatnak, a Mária Maratonnak, amely első alkalommal kerül idén megrendezésre.

A mintegy 1300 kilométeres távot a Mária Úton meghívásos alapon szerveződő ultramaratonfutók és túrakerékpárosok teljesítik. Ausztria, Magyarország és Románia tájain át bő három hét alatt jutnak el a célba. A Mária Maraton nem csupán futóverseny vagy kerékpártúra, sokkal inkább egy lelki közösség és egy egészséges életmód felmutatása – vallja a szervező Mária Út Közhasznú Egyesület.

Zircre, az apátság udvarába június 23-án, csütörtökön, a délutáni órákban érkezett a maraton.

A legnagyobb hőségben tekertek a bringások, rótták a kilométereket a futók. *Szabó István* atyát, kerékpárost, a zarándoklat lelki vezetőjét az út során szerzett eddigi tapasztalataikról kérdeztük.

– A frissítő pontoknál jóízű beszélgetések alakulnak ki, és sokszor közös imádságok. Ausztriában, az egyik bevásárlóközpontból addig nem engedtek ki egy gyermeket az ott lévők, amíg el nem fogadott húsz eurót a csapatnak. Magyarországon egy néni ötszáz forintot dugott a táskámba, hogy Csíksomlyón majd vegyünk mécsest, és imádkozzunk érte. Tegnap egy másik néni – talán éppen itt Zircen – fájdalomcsillapítót vett elő a táskájából, hogy ha esetleg valakinek szüksége lenne rá. Ezek az élmények úgy feldobnak minket, hogy képesek vagyunk leküzdeni a fáradtságot, vidáman, jó lelkülettel tekerünk át hegyen-völgyön, és ezáltal mi is tudunk adni valamit másoknak.

Nemcsak a hosszú útra, hanem talán a kánikulára is jó orvosságok ezek az apró figyelmességek. Szabó atya kicsit hozzászokott már a hőséghez, hiszen egyszer az olasz főváros felé negyven fokban tekertek,

és árnyékot mindössze egy lerobbant szippantókocsi jelentett számukra. „Minden út Rómába vezet” – tartja a mondás, ez a zarándokút azonban ezúttal a ciszterci „fővárosba” vezetett. Miután elfoglalták a szállásukat, megnézték az apátságot és a bazilikát, majd részt vettek az esti szentmisén. A lelki vezető nagy élményként élte meg, hogy közös misét celebrálhatott a plébános atyával. Sétáltak a botanikus kertben, majd a házigazdák zirci sörrel óvták a kiszáradástól a csapatot. – Nagyon finom volt, egy kicsit el is álmosodtunk tőle. Örömmel vennénk, ha a mi vidékünkön is lehetne ilyesmit kapni.

A sör után az apátsági sör hazájáról is kérdezzük vendégeinket, azaz: hogy tetszett a csapatnak városkánk. – Egy padon aludtam éjszaka. Néztem a csillagokat és hallgattam a csendet. Azért is tetszik, mert ez egy kis élhető város. Reggel a madarak énekeltek, ők köszöntöttek engem itt kint. Látom, hogy felújítások vannak, mozgalmas az élet itt ilyenkor, de este csend van és nyugalom.

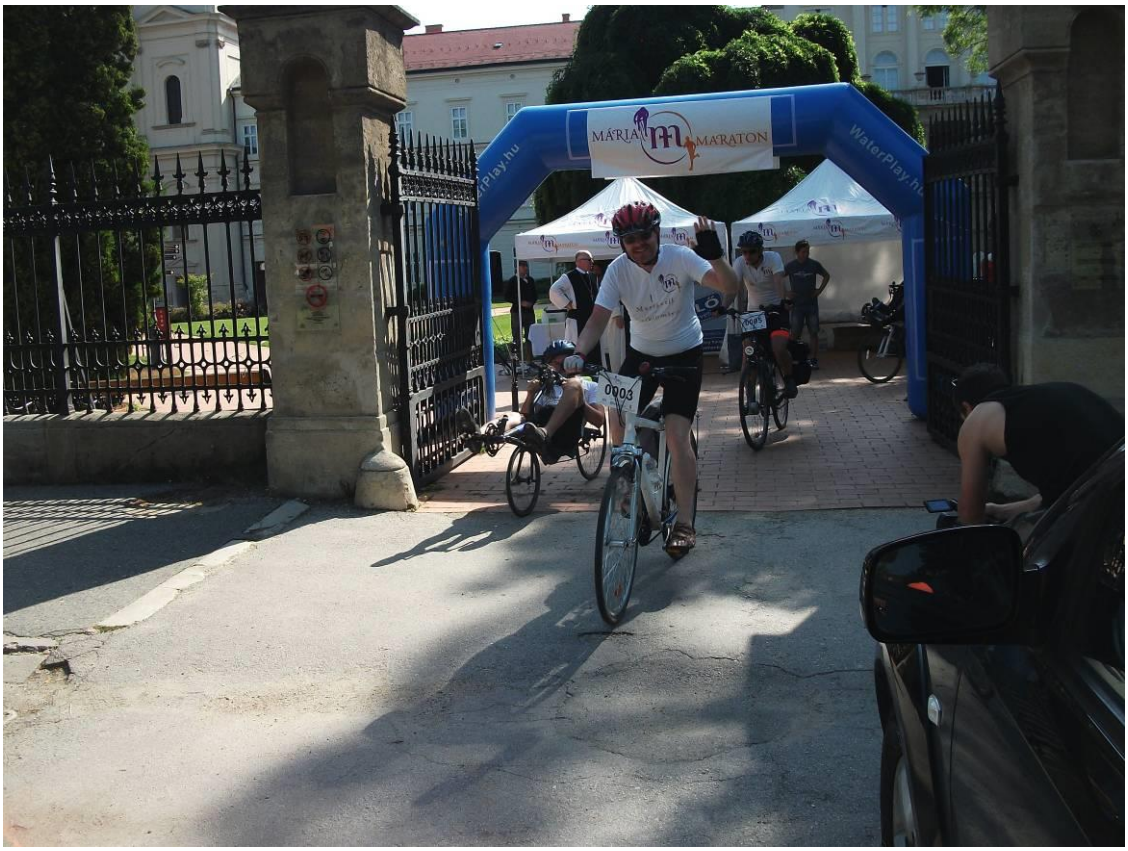
A maratonisták péntek reggel tornával hangolódtak a további útra. *Dékány Á. Sixtus* apát köszöntötte őket, és mondott áldást rájuk. Úgy tűnik, mégiscsak minden út Rómába vezet, hiszen apát úr elmondta, kétszer is megjárták Lőrinc atyával és gyerekekkel az „örök várost” kerékpárral, így hát tudnak azonosulni a zarándoksportolókkal, ők is megtapasztalták azt a szeretetet, amellyel az egyes helyeken fogadták őket. Hangsúlyozta, hogy a vendéglátás a keresztényi felfogás szerint egyfajta befogadás is, ezért a zarándokokat nem egyszerű vendégként, hanem családtagként kell fogadnunk. Egy szerzetesi közösség pedig különösképpen örül annak, ha egy ilyen zarándokcsoport megáll, vendégséget kér.

Azt kérte a zarándokoktól, hogy a közösséget is hordozzák magukkal további útjukon, és „Csíksomlyóra érve a nyeregben értünk is imádkozzanak”. A közös imádságot követően a csoport tovább indult hosszú útjára, a településtábláig az önkormányzat képviselete is elkocogott velük.

Lelki vezetőjük búcsúzásként annyit mondott: – Már csak ezer kilométer van hátra. Nagy lelkesedéssel és lendülettel megyünk tovább!

Mi pedig kívánjuk innen Zircről, hogy küldetésüket teljesítsék.

Kelemen Gábor